

... alebo o tom, že milosrdenstvo, odpustenie a spoločenstvo sú nevyhnutné nástroje apoštolátu – a apoštolátom sa v nich účinne cvičíme.

BOŽIE SLOVO:

(Lk 22, 31-40)

Čítanie zo sv. Evanjelia podľa Lukáša: *Ježiš povedal: Šimon, Šimon, hľa, satan si vás vyžiadal, aby vás preosial ako pšenicu. ³² Ale ja som prosil za teba, aby neochabla tvoja viera. A ty, až sa raz obrátiš, posilňuj svojich bratov.* ³³ *On mu povedal: "Pane, hotový som ísť s tebou do väzenia i na smrť."* ³⁴ *Ale Ježiš povedal: "Hovorím ti, Peter, dnes nezaspieva kohút, kým tri razy nezaprieš, že ma poznáš."* ³⁵ *Potom im povedal: "Chýbalo vám niečo, keď som vás poslal bez mešca, bez kapsy a bez obuvi?" Oni odpovedali: "Nie."* ³⁶ *On im povedal: "Ale teraz, kto má mešec, nech si ho vezme, takisto aj kapsu, a kto nemá, nech predá šaty a kúpi si meč."* ³⁷ *Lebo hovorím vám: Musí sa na mne splniť, čo je napísané: "Započítali ho medzi zločincov."* *Lebo sa splňa o mne všetko.* ³⁸ *Oni hovorili: "Pane, pozri, tu sú dva meče."* *On im povedal: "Stačí."* ³⁹ *Potom vyšiel von a ako zvyčajne šiel na Olivovú horu a učeníci išli za ním.* ⁴⁰ *Keď prišiel na miesto, povedal im: "Modlite sa, aby ste neprišli do pokušenia!"* Počuli sme Božie slovo.

KATECHÉZKA

(porov. www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 636 + 637)

Všimnime si jednu črtu, ktorá možno u Ježiša ostáva akoby v pozadí a pritom je zásadná: Jeho *trpezlivosť* s učeníkmi, *trpezlivosť* s nami, *trpezlivosť* so všetkými ľuďmi. Svojim učeníkom sa venuje dlho, pomaly, postupne a trpezlivo. Občas len, ako práve tu, povie lakonické „stačí“, inokedy povie otvorene: „Ešte veľa vám mám toho povedať, ale teraz by ste to nezniesli“ (Jn 16, 12). Nie je netrzeplivý, keď nechápu. Nečaká od nich, že sa za deň, za dva stanú dokonalými, že im raz niečo povie a oni vykriknú „Aha!“ a už z nich budú dokonalí ľudia. A už vôbec nečaká, že takými budú už vopred, dobrí, chápvaví, veriaci a obrátení ľudia, s ktorými by sa nemusel nijako namáhať.

Toto je postoj *otca*, ktorý od batolaťa roky trpezlivo vychováva svoje deti. Toto je postoj *pastiera*, ktorý trpezlivo pasie svoje stádo a má pochopenie pre to, že jeho zvieratká nie sú zrovna žiadni ajnštajnovia a občas sú nechápavé, inokedy vystrašené a zase nato tvrdohlavé. Je to postoj *záhradníka*, ktorý trpezlivo okopáva, polieva, pleje, hnojí, stará sa a, ako ktosi trefne povedal, nesnaží sa urýchliť rast mrkvy tým, že ju nasilu ťahá za listy hore – vie, že tým by ju iba vytrhol a zahubil. Miesto toho trpezlivo a starostlivo čaká, kým mrkva svojim pomalým ťarbavým tempom nedorastie sama. S nami ako s *ohlasovateľmi Kráľovstva* a „agentmi Krista“ vo svete to tiež nie je inak!

Pápež o tom píše: „Preto bez toho, aby sme čokoľvek uberali ideálu evanjelia, treba s milosrdenstvom a trpezlivosťou sprevádzať rozličné štádiá rastu osôb, ktoré deň po dni postupne napredujú“ (EG 44) a pokračuje: „Malý krôčik uprostred ľudských ohraničení môže byť Bohu vzácnejší než navonok bezchybný život človeka, ktorý svoje dni trávi bez toho, aby musel čeliť vážnym ťažkostiam. Všetkým sa musí dostať útecha a povzbudenie zachraňujúcej Božej lásky, ktorá tajomne pôsobí v každom človeku bez ohľadu na jeho chyby alebo pády.“

Práve tento postoj nás vedie k tomu, aby sme namiesto posudzovania, súdenia, nárokov s láskou a trpezlivosťou vychádzali v ústrety tým, ktorých evanjelizujeme – zrovna tak, ako otec voči svojim deťom, ako záhradník, ktorý urobí pre svoju záhradu všetko, čo je v jeho silách. Tak to zhrňuje aj pápež, keď hovorí: „Vidíme teda, že úsilie hlásať evanjelium je ohraňované limitmi jazyka a okolností. Treba sa snažiť čo najlepšie komunikovať o pravdách evanjelia v konkrétnom kontexte, aby sa nestratili pravda, dobro a svetlo, ktoré je možné sprostredkovať aj vtedy, keď sa ešte nedá dosiahnuť dokonalosť. Misionárske srdce si je vedomé týchto limitov a stáva sa „slabým pre slabých... a všetkým pre všetkých“ (1 Kor 9, 22). Nikdy sa neuzatvára, nikdy sa neskrýva za vlastné istoty, nikdy si nevolí tvrdosť ako prostriedok sebaobrany. Vie, že ono samo musí rásť v chápaní evanjelia a rozlišovaní ciest Ducha, a preto nezanedbáva dobro, ktoré môže vykonať, aj keď riskuje, že sa zašpiní blatom ulice“ (EG 45). Ak nás naozaj „*ženie Kristova láska*“ (2 Kor 5, 14), potom neúnavne hľadáme spôsoby, ako sa čo najviac priblížiť tým, ktorých evanjelizujeme a ktorých túžime, ako otcovia svoje vlastné deti, priviesť ku Kristovi (nie nadarmo apoštolí oslovujú v Písme svojich žiakov ako synov, ako deti). Spôsobom života ako *kňaz Guy Gilbert, ktorý kvôli misii na predmestiach Paríža sa sám stal motorkárom v koženej bunde*, či *Matka Tereza so svojimi sestrami v chudobe, odeté v indickom sári*. Slovanmi a kultúrou, ako v 16. storočí *jezuitskí misionári Michele Ruggieri a Matteo Ricci, ktorí sa kvôli misiám v Číne doslova stali Číňanmi, aby, odetí v čínskom odeve, hovoriaci čínskou rečou, slovami čínskej kultúry, vo všetkom pripodobnení, mohli čo najprístupnejšie a najrozumiteľnejšie sprostredkovať Číňanom evanjelium Ježiša Krista*. Je to znak lásky, znak vášne, ktorá z tejto lásky pramení a ktorá živí skutočný apoštolát: že ho neberieme ako nepríjemnú povinnosť, kde po pár pokusoch skončíme s tým, že „však sme to skúsili“ – ale ako vášň, ktorej sa venujeme so stále novou vynaliezavosťou, poučení aj nezdarmi a neúspechmi!

Tak sa z nás stáva „*Cirkev „vychádzajúca“*... *Cirkev otvorených dverí*. *Vyjst' druhým v ústrety, aby sme došli až na ľudské periférie, neznamená utekať za svetom bez smeru a bez zmyslu. Často je lepšie spomaliť krok a potlačiť nepokoj, aby sme pohliadli do očí, aby sme načúvali; alebo odložiť naliehavé úlohy, aby sme odprevadili niekoho, kto zostal na kraji cesty. Tak ako v prípade otca márnotravného syna: jeho dvere zostali otvorené, aby syn pri svojom návrate mohol bez ťažkostí vstúpiť. Cirkev je povoláná byť vždy otvoreným domom Pána.*“ (EG 46 a 47).

NA ZAMYSLENIE:

Do praxe nám pápež hovorí: „*Všetci veriaci, ktorí sprevádzajú svojich bratov vo viere alebo na ceste otvorenia sa Bohu, nesmú zabúdať na to, čo nám s veľkou jasnosťou hovorí Katechizmus Katolíckej cirkvi: „Pričítateľnosť nejakého činu a zodpovednosť zaň sa môžu znížiť, ba aj zrušiť nevedomosťou, nepozornosťou, násilím, strachom, návykmi, nezriadenými náklonnosťami a inými psychickými alebo sociálnymi faktormi.*““ (EG 44). Inými slovami, prostitúcia matky, ktorá nemá ako inak užiť svoje deti môže byť omnoho menší hriech, dokonca žiaden, než ohováranie dobre založeného a ničím nesužovaného katolíka pred kstolom. Nie je ľahké súdiť iných a nie je to ani naša úloha. Ako hovorí Ježiš: „*Nesúďte, aby ste neboli súdení.*“ ² *Lebo ako budete súdiť vy, tak budú súdiť aj vás*“ (Mt 7, 1-2). Máme rovnaké poslanie s Ježišom, ktorý neprišiel „*aby svet odsúdil, ale aby sa skrze neho svet spasil*“ (Jn 3, 17) a preto ako u Pavla aj pre nás platí: „*Pre slabých som sa stal slabým, aby som získal slabých. Pre všetkých som sa stal všetkým, aby som zachránil aspoň niektorých*“ (1 Kor 9, 22). Nie sme poslaní súdiť, ale zachraňovať. Tomu sa hovorí *milosrdenstvo*. A dokonca, ako nás učí Ježišova trpezlivosť, nemať v tomto na druhých ani žiadne sebecké očakávania a nároky ako rýchlo by sa podľa nás mali meniť a čo by so sebou mali robiť a dokonca to vzdávať, lebo veď to k ničomu nevedie – a tomu sa zase hovorí *odpustenie*. Milosrdenstvo, odpustenie, to sú spolu s jednotou lásky v spoločenstve tri umenia Božieho života, ktorým sa učíme – a práve pri apoštolskej práci vo svete sa v nich aj sami veľmi účinne trénujeme! Pretože práve *spoločenstvo*, priateľstvo, vzťah je ten najúčinnější nástroj ohlasovania Evanjelia, ako pripomína sociológ Rodney Stark, že „*aby ste niekoho obrátili, musíte byť, alebo stať sa jeho blízky a dôverným priateľom.*“ A tak *milosrdenstvo, odpustenie a spoločenstvo* sú tri nevyhnutné nástroje skutočného apoštolátu – a skutočným apoštolátom sa zase my sami v nich veľmi účinne cvičíme!

OTÁZKY:

< Ak neevanjelizujeme, je to znak, že miesto milosrdenstva nosíme v sebe nelásku a odsúdenie iných. Ak sme netrzepliví, znamená to, že nám nejde o lásku, ale o výsledky a sebecký pocit úspechu. A ak neponúkame vzťah, znamená to, že to berieme ako prácu a nie ako pozvanie druhého do rodiny. Ako na tom sme? Čo by sme mali urobiť? A ako? >